

Laura

Se ne è andata, per fortuna. Adesso
sarà completamente mia, piú di quello
che lei crede. Adesso, ancora una volta,
starà qui nuda, piena e senza vergogna,
davanti ai miei occhi chiusi.

Ubriacato dal suo odore riproduco
in fretta il suo sorriso e mi striscio
alle sue cosce generose, nevica
delicatamente la sua pelle sul mio schermo,
e trovo la sua voce, mi lusinga
e giura, e finalmente, per ultimo,
le sono sopra e nevica.

Se ne è andata, per fortuna. Ma io
sono il suo cane, meno la coda quando
lei viene. Piú di quello che lei crede.

LAURA Gelukkig, ze is weg. Nu zal ze | helemaal en meer nog dan ze
denkt | de mijne zijn. Nu zal ze nogmaals, | naakt en vol en
onbeschaamd, | voor mijn gesloten ogen staan. || En zwanger van haar
geuren speel ik | snel haar glimlach af en spits | me op haar gulle dijen,
haar huid | sneeuwt zachtjes op mijn witte doek, | ze krijgt al stem, ze
fleemt, | ze vloekt, en dan, de laatste still, | vang ik haar schoot en sneeuw
haar uit. || Gelukkig, ze is weg. Maar ik, | ik ben haar hond, ik kwispel
als | zij komt. Meer nog dan ze denkt.

Semper eadem

Quando compi trent'anni
ci sono puttane nella tua testa.

Un'ora di intenso piacere
pesa molto di piú di qualsiasi parola.

E senza dubbio ogni volta affondi
piú giú nella tua tomba immonda

pensando a chi era e a chi è
che ha dormito accanto a lei.

Dove continua a fissarsi lo sguardo
e a stupirsi di una notte di rinnovato piacere?

Quando compi trent'anni
ci sono puttane nella tua testa.

SEMPER EADEM Er wonen hoeren in je hoofd | wanneer je dertig wordt.
|| Een uur van scherp genot | weegt zwaarder dan een woord. || En
toch, je ligt steeds dieper | in je ongewassen graf || te denken wie zij
was | en wie hier na haar sliepen. || Waar blijft het staren en verbazen |
na een nacht van nieuw genot? || Er wonen hoeren in je hoofd |
wanneer je dertig wordt.

Stai zitto, aspetta

Che fortuna che l'Olanda non esista.

Solo una terra sottile di nebbia e di argilla,
solo milioni di morti senza lapidi,
solo l'ultimatum del mare.

La consolazione che non esista domani,
che non ci sia mai grandine o neve,
né sole né vento di primavera – niente di niente in assoluto.

L'ultimatum della luce soltanto.

Fino a qui le previsioni del tempo.

STIL MAAR, WACHT MAAR Wat een geluk dat Holland niet bestaat. | |
Alleen een tenger land van mist en klei, | alleen miljoenen doden zonder
steen, | alleen het ultimatum van de zee. | | En wat een troost dat er geen
morgen is, | dat er nooit sprake was van sneeuw en hagel, | zon en
voorjaarswind – helemaal niks. | | Alleen het ultimatum van het licht. | |
Tot zover het weerbericht.

Equivoco

Questa poesia sarà triste. Non so bene perché sciolgo questo segreto, ma da circa tre mesi credo con maggiore entusiasmo che la poesia non sia affatto una forma di carità ma una malattia che condividi con una manciata di idioti senza rimedio,

un astuto lamento che annoia tutti gli altri soprattutto di notte – non è in assoluto un'arte che cura. La stanza è ancora una stanza, e il letto è un letto. La mia vita è soffocata dalla poesia, ma anche in passato lo sapevo bene, e non posso immaginare quando con questa piccola risma di carta stampata torturo sessantaquattro lettori o, peggio, che ho abbattuto due alberi.

MISVERSTAND Dit wordt een droef gedicht. Ik weet niet goed | waarom ik dit geheim ophoest, maar sinds een maand | of drie geloof ik meer en meer dat poëzie | geen vorm van naastenliefde is. Eerder een ziekte | die je met een handvol hopeloze idioten deelt, | een uitgekookte klacht die anderen vooral verveelt | en 's nachts – een *beelkunst* is het niet. | De kamer blijft een kamer, het bed een bed. | Mijn leven is door poëzie verpest en ook | al wist ik vroeger beter, ik verbeeld me niets | | wanneer ik met dit hoopje drukwerk vierenzestig | lezers kwel of, erger nog, twee bomen vel.

Riposo notturno

Notte. Due giardini piú lontano la primavera
 infuria e i predatori scivolano nell'oscurità.
Da qualche parte le unghie combattono per la pelle.
 Urli per le briciole dell'amore. Orecchie morsicate.
La guerra in calore di una notte primaverile.

Quasi dimenticando come mi sono mosso nel buio
 con la stessa rabbia, e come hai fatto tu, piú falsa
di una gatta, a infilare le tue unghie in tre cuori.
 Per quanto tempo conservandoti tanto bella.

Uno ad uno ho contato i giorni
 con le migliori parole che ho:
ti voglio. In te trovo un letto.

Ed è primavera e qui condividiamo
 la stessa notte con tutto ciò che la cosa comporta.

NACHTRUST Avond. Twee tuinen verder woedt het voorjaar | en sluipen
kapers door het donker. | Ergens vechten nagels om een vacht. Gekrijs |
om kruimels liefde. Stukgebeten oren. | De krolse oorlog van een
voorjaarsnacht. || Bijna vergeten hoe ik met dezelfde woede | door het
donker joeg, hoe jij nog valser | dan een kat je nagels in drie harten sloeg. |
Wat is het lang geleden en wat blijf je mooi. || Ik heb de dagen één voor
één geteld | en met de beste woorden die ik heb: | ik hou van je. In jou
vind ik een bed. || En het is lente en we delen hier | dezelfde nacht met
alles wat dat zegt.

Notte in hotel

Le librerie sono chiuse da ore.
Nel centro della città trionfa una strada.
Insonne. Tre libri appena sfogliati.
C'è la TV. Per contemplare come si può consumare.

Nel centro della città trionfa una strada
e nella pioggia i taxi restano lì rattrappiti.
C'è la TV. Per contemplare come si può consumare.
Ci sono ore in cui le condizioni del meteo si ripetono.

Guidano nella pioggia taxi vuoti.
In caso di necessità hai ancora quarant'anni da vivere.
Ci sono giorni in cui le condizioni del meteo si ripetono.
Leggi la tua mano e spera di esistere.

In caso di necessità hai ancora quarant'anni da vivere.
Sa dio i segreti che nascondi.
Leggi la tua mano e spera di esistere
ora che hai smesso di essere e scappi dalla tua testa.

HOTELNACHT De bibliotheken zijn al uren dicht. | Diep in het centrum triomfeert een straat. | Insomnia. Drie boeken ingekeken. | Tv dus maar. Toekijken hoe het jaagt. || Diep in het centrum triomfeert een straat | en staan verkouden taxi's in de regen. | Tv dus maar. Toekijken hoe het jaagt. | Al uren wordt het weerbericht herhaald. || Er drijven lege taxi's door de regen. | Je hebt desnoods nog veertig jaar te leven. | Al dagen wordt het weerbericht herhaald. | Je leest je hand en hoopt dat je bestaat. || Je hebt desnoods nog veertig jaar te leven. | God weet wat voor geheim je verzwijgt. | Je leest je hand en hoopt dat je bestaat | nu je verweesd en wel je hoofd uit glijdt.

Il corso della vita

Mi sono vergognato di quasi tutto.
Del mio collo, dei miei capelli, della mia scrittura e del mio nome,
dello zaino di scuola che mi aveva regalato mia madre,
di mio padre con la sua giacca,
della casa rifiutata a causa degli amici.
Ma adesso mio padre sta agganciato a cinque tubi,
la sua bocca, piú rauca, parla in ogni momento di addio,
e la mia vergogna si è raggomitolata da un canto. È morto
allo stesso modo in cui guidava la sua Opel: sereno,
dalla sua parte, gli occhi coraggiosi alla strada.
Senza il desiderio di uno stupido combattimento con la morte.
E tutto ciò che non ho ancora detto:
scomparso sotto le ruote del tempo.

LEVENSLLOOP Voor bijna alles heb ik mij geschaamd. | Mijn nek, mijn haar, mijn handschrift en mijn naam, | de schooltas die ik van mijn moeder kreeg, | mijn vader die zich in een blazer hees, | het huis waar ik voor vriendschap heb bedankt. | Maar nu mijn vader aan vijf slangen hangt, | zijn mond steeds heser over afscheid spreekt, | nu hurkt mijn schaamte in een hoek. Hij stierf | zoals hij in zijn Opel reed: beheerst, | correct, zijn ogen dapper op de weg. | Geen zin in dom geworstel met de dood. | Hoe alles wat ik nog te zeggen had | onder de wielen van de tijd wegstroof.

Seme marcio

Il figlio che non ci ha avuto, è ricordato
in notti come queste:
fiori appassiti, Bach e le piogge di primavera.

E tu, mia bambola muta,
sai che nome gli darei. Lui no.
Potrei ancora dirlo.

Stavamo andando bene. Si fumava e si beveva,
ci scambiavamo la pelle,
abbiamo inventato l'amore... E poi quella pancia.

Non avevo il coraggio di guardare.
Puzzava di acqua saponata, sentivo il ferro, in procinto
[di rompersi.

Seme marcio, pensavo. Seme marcio

e alto tradimento. Come potrei. Lui no.
Cosa è rimasto: una nebbia di lacrime,
quattro pareti e il figlio che non mi ha avuto.

A volte, nel parco giochi della luna, sta scritto
un nome che riconosco.
Le mie pillole giallo pipí e, va bene, vado avanti.

KERNROT Het kind dat ons niet kreeg, het wordt herdacht | op avonden
als deze: | verlepte bloemen, Bach en voorjaarsregen. || En jij, mijn

stomme pop, | jij weet welke naam ik het zou geven. Hij niet. | Dat kon ik nog verzwijgen. || Het ging ons goed. We rookten en we dronken, | verwisselden van huid, | vonden de liefde uit... En toen die buik. || Ik durfde niet te kijken. | Rook zeepsop, voelde ijzer, stond op breken. | Kernrot, dacht ik. Kernrot || en hoogverraad. Hoe kon ik. Had hij niet. | Wat bleef: een mist van tranen, | vier muren en het kind dat mij niet kreeg. || Soms schrijft het op de speelplaats van de maan | een naam die ik herken. | Pisseel mijn pillen maar ik kom eraan.

Al mio cazzo

Comincia a far freddo. I giorni sono di vetro,
vetro armato e Seroxat antidepressione. Ho cercato
una parola per tutto dove nessuna parola esiste,
mi arrendo. Sei un bastardo, un bastardo
che di nuovo scrive poesia. E tu,

cazzo mio, che abbiamo realizzato oggi?
Non voglio la malinconia che non costa nulla, andiamo,
dormi nei miei pantaloni tutti i giorni, così stanco
di chi rabbioso ti priva del tuo seme.

Senza speranza, senza desiderio, senza una ragazza. E nudo
come l'acqua nella mia testa vaga il movimento dei fianchi.
Ottobre. Quaranta e non ho un letto che abbia ore extra.

In altri tempi hai saputo tutto del piacere. Dai,
tenditi, in tensione – ah, eri la mia chiave.

TOT MIJN PIK Het wordt wat koud. De dagen zijn van glas, | gewapend
glas en Seroxat. Zocht ik | een woord voor alles waar geen woord voor
is, | ik geef het op. Je bent een zak, een zak | ben je dat je ook nu weer
dicht. En jij, || mijn pik, wat hebben we vandaag verricht? | Ik wil geen
weemoed die niks kost, kom op, | je slaapt al dagen in mijn broek, zo
moe | van wie je ziedend van je zaad ontdoet. || Geen hoop, geen zin,
geen bedvriendin. En naakt | als water sliert wat heupwerk door mijn
hoofd. | Oktober. Veertig en geen bed werkt over. || Ooit wist je alles
van genot. Iets met | voltage, wijsheid – ach mijn sleutel tot.

Stanza 421

Mia madre si sgretola. Ha un cubicolo,
non è ancora una bara, nel cui sedile piscia
e ogni volta sembra lo stesso giorno. Come vista
ha gli alberi, e uccelli in quegli alberi
e nessuno di loro conosce i suoi genitori.

Sono suo figlio da piú di quarant'anni
e la rivedo senza sapere chi saluto.
Mi ha letto ad alta voce, mi ha vestito.
Barcolla, è incerta, è senza fiato. Si sta sgretolando.

Si dice che nessun animale pensi mai a sua madre.
Tremando le porto qualche cucchiaino di cibo alla bocca
e sono sicuro che non mi riconosce nemmeno.
Saranno merli. Continuano a cantare.
La terra chiama. Maledizione dopo maledizione.

KAMER 421 Mijn moeder gaat kapot. Ze heeft een hok, | nog net geen
kist, waar ze haar stoel bepist | en steeds dezelfde dag uitzit. Uitzicht |
op bomen heeft ze, in die bomen vogels | en geen daarvan die zijn
verwekker kent. || Ik ben al meer dan veertig jaar haar zoon | en zoek
haar op en weet niet wie ik groet. | Ze heeft me voorgelezen, ingestopt. |
Ze wankelt, hapert, stokt. Ze gaat kapot. || Geen dier, zegt men, dat aan
zijn moeder denkt. | Ik lepel bevend eten in haar mond | en weet haast
zeker dat ze me nog kent. || Het zullen merels zijn. Ze zingen door. |
De aarde roept. Krijgt vloek na vloek gehoor.

Rivelazione da H&M

È venuta qui a comperarsi una faccia nuova.
Non sembrava acquistabile. Alla fine un vestito.
Così è entrata nel camerino
dove ha avuto un attacco di psicosi.
La luce? La sua pelle? Quella faccia da fantasma?

Come se la morte stesse abusando di lei,
stava lí, senza fiato in petto.

E pensando alla morte
stordita è tornata ad appendere il vestito.
La cassa ha inghiottito il denaro. Niente di rotto.

Poi ha visto nel bagliore delle tenebre
i secoli in cui non era nata, si è quietata
calma e luminosa,
con tanta pace come i capelli di una ragazza. *Weia, weiala,*
walla. Aveva ancora gli occhi. E se ne è andata.

OPENBARING IN DE H&M Ze kwam hier om een nieuw gezicht te kopen. | Betaalbaar leek het niet. Een jurk dan maar. | Zo kwam ze in | een pashok waar ze een psychose kreeg. | Was het het licht? Haar huid? Dat spookgezicht? || Alsof ze door de dood was aangerand, | zo stond ze daar, haar borst beroofd van lucht. | En denkend aan | de dood hing ze verdoofd haar jurk terug. | De kassa's aten geld op. Niets ging stuk. || Toen zag ze in een flits van duisternis | alle eeuwen dat zij niet geboren was, licht | en kalm werd ze, | zo kalm als poppenhaar. *Weia, weiala,* | *walla.* Ze had nog ogen. Ging toen maar.

Il centro di giardinaggio Osdorp

Lo so: tutto il mondo è l'inferno di se stesso.
Restando in vita, accudendo al lavoro quotidiano,
l'intera settimana lodando il caffè consumato,
soffrendo i colleghi, riscuotendo la paga,
andando al centro di giardinaggio la domenica,

palpeggiando una pianta lí, nel centro di giardinaggio,
dove si assaggia il caffè (si fa tutto in una volta),
si divide un tramezzino e si parla del tempo,
e di notte pulire lo sperma sopra il PC.

Dentro, fuori. L'atto, lo chiamano cosí.
Mirando fissamente la carne in movimento.
Pulisci lo sperma e dimenticalo.

Vuoi ch'io sia diverso.
Cosí è. Ti manca qualcosa e ti prendi cura della ferita.

TUINCENTRUM OSDORP Ik weet het: iedereen zijn eigen hel. | In leven blijven, naar je werkplek rijden, | de hele week verkookte koffie prijzen, | onder collega's lijden, loon opstrijken, | op zondag naar een | tuincentrum toe rijden, | | daar in dat tuincentrum een plant bevoelen, | de koffie proeven (samen lelijk worden), | een broodje delen en het weer bespreken, | 's nachts onder je pc je zaad opvegen. | | In elkaar, uit elkaar. De daad heet het. | Zo tuur je maar wat naar bewegend vlees. | Je veegt je zaad op en vergeet het. | | Ik zou wel willen dat het anders was. | Dat is het ook. Je mist iets en verpleegt het.

Rivolta estiva

Un bollitore pieno di gatti e il caldo che batte.
Tutta quell'estate cotti nella nostra cella,

il sole un bagliore e la nostra testa un inferno
ridotti al nostro nome dai bestiali carcerieri.

E ogni volta questo silenzioso spioncino, ogni volta questo
[sporco cibo,
il malsano respiro delle immense mura muscolose.

Caldo, caldo. Troppo caldo per rimanere umani, e
nell'ufficio del pomeriggio, te lo dico, fino a rompere il vetro.

Un grido di paura, di ira, prossimo divertimento, noi ci
[siamo scontrati
sulla nostra strada, abbiamo ridotto in cenere i blocchi delle
[celle

e ubriachi di distruzione balliamo sul tetto.
Dio sa quanto ringiovanimento ha portato questa
[devastazione.

E questa stessa notte si è scatenata una tormenta, e ho scattato
foto lampeggianti della perfetta forza della vita.

ZOMEROPROER Een ketel vol met katten en de hitte tikt. | Die hele zomer
stoomden we in onze cel, || de zon een steekvlam en ons hoofd een hel |

waar beesten van cipiers je tot een naam afbraken. || En steeds dat stille
kijkgat, steeds dat gore eten, | de zieke adem van immens gespierde
stenen. || Heet nu. Te heet om nog een mens te zijn. En bij | de
avonddienst, ik zeg je, brak een ruit. Een schreeuw || van angst, van
woede, toen gejoel, we ramden ons | een weg naar buiten, brandden
cellenblokken af || en dansten dronken van vernielzucht op het dak. |
God weet hoeveel verjonging al dat slopen bracht. || En nog diezelfde
nacht brak onweer los en nam | de bliksem foto's van volmaakte
levenskracht.

Parole bagnate

La luna se ne va e io penso di venire da te,
è il terzo giorno che penso al tuo odore;
nella speranza di aver perso la testa e come –

la luna se ne va, che strana frase quella di Saffo
che usi – sí, e adesso inizio per davvero:
lei ha bevuto, dio mio, molto piú di me, mi ha convinto

con storie e fianchi, col bianco degli occhi, con lo sguardo
[e col rossetto,
e in continuazione quelle parole bagnate. Mi sono
[ammorbidito
ed indurito. E abbiamo trovato il tempio segreto del suo letto.

Che so io dell'esuberanza? Che è potente.
Tu. Ecciti il piú alto dei cieli. Tu!
Mai noi due potremo star dentro a questi versi.

NATTE WOORDEN De maan is onder en ik denk me naar je toe | de derde dag al dat ik in je geuren denk | je had gehoopt dat ik mijn hoofd verloor en hoe || de maan is onder, wat een vreemde zin, die heb | je vast van Sappho – ja, en nu ik echt begin: | ze dronk, mijn god, nog meer dan ik, ze spon me in || met heupen en verhalen, oogwit, lipstick, blik. | En toen die natte woorden. Week en hard werd ik. | Zo vonden we de schuilkerk van haar bed. || Wat weet ik van de weelde? Dat zij hevig is. | O jij. Je zweept de hoogste hemel op. O jij! | We passen met z'n tweeën nooit in dit gedicht.

Promessa di felicità

Io nel suo letto e lei che esce dalla doccia in questo istante.
Nello stesso modo in cui cammina, così nuda si muove per
[la casa,
così come adesso trascorrono i giorni.

Canticchia e io mi sento al massimo nel suo letto.
Infinita si sveglia, calda, fiera, tenera
e bella, tanto bella che non ho parole per dirlo.

È un amore che... è un miracolo che...
E tutto quanto ho mai desiderato di un corpo
sta nudo di fronte ai miei occhi,

nudo e mio. La camera ansima ancora, libidinosa e aspra.
La sua bocca, fatta di labbra e piacere, la sua bocca,
bocca ferma, altissima, è così bella.

PROMESSE DE BONHEUR Ik in haar bed en zij die net de douche uit stapt. |
Zoals zij loopt, zoals zij naakt het huis door loopt, | zo zullen vanaf nu
de dagen lopen. || Ze neuriet en ik zit verhevigd in haar bed. | Oneindig
wakker is ze, warm en trots en zacht | en mooi, zo mooi, ik krijg het niet
gezegd. || Het is een liefde die. Het is een wonder dat. | En alles wat ik
van een lichaam heb verlangd | staat voor mijn ogen naakt te zijn, ||
naakt en van mij. De kamer hijgt nog, geil en stroef. | Haar mond,
gemaakt voor lippen en genot, haar mond, | haar stoere, hoogverheven
mond staat goed.

Morte a letto

Perché si ama ogni volta sempre di meno?
Selvaggio, elettrico, veloce, sí, cosí noi facciamo l'amore,
o lungo e lento, zuppi di felicità fin nelle ossa.
Adesso viviamo in Periferia, intorpiditi di tranquillità,
e la chiamano morte a letto, abbiamo appena terminato.

Verrà giorno che la tua ombrosità si deprezzerà
quando di notte ti dorme a fianco un perfetto sconosciuto.
L'amore ci si è sbriciolato davanti agli occhi
e la chiamano morte a letto, abbiamo terminato.
Perché ci amiamo sempre di meno?

BEDDENDOOD Waarom houdt men steeds korter van elkaar? | Wild,
snel, elektrisch, ja, zo vreeën we | of lang en langzaam, doornat van
geluk. | Nu wonen we in Voorstad, stram van rust, | en het heet
beddendood en we zijn klaar. || Dat er een dag komt dat je dof ontwaart |
hoe 's nachts een wildvreemd wezen naast je slaapt. | De liefde brak voor
onze ogen stuk | en het heet beddendood en het is klaar. | Waarom
houdt men steeds korter van elkaar?

Dolore

Di notte dormo sopra un coltello. Comunque combatto,
un dolore indisciplinato mi brucia.
Le due e mezzo. Il dolore mi sta di fronte.
Non parliamo. Non gridiamo. Fuori dalla stanza
non ci guardiamo l'un l'altro.

Così mento sperando nella mia pelle.
Le quattro. Vedo il morto con il mio nome.
Nella mia stanza vedo un corpo in piedi.
È forte, abbronzato, duro e giovane –
il mio corpo che parla quando poteva fare tutto.

Nessun saluto. Eppure quella strana ombra
mi permette di contemplare una stanza con una ragazza,
sdraiato accanto alla finestra aperta sperando
di avere quel giorno un corpo con un nome.

Le quattro e mezzo. Come posso dormire sopra un coltello?
Le quattro e mezzo. Come posso fuggire da questo corpo?

PIJN 's Nachts slaap ik op een mes. Hoe ik ook vecht, | een onbehouwen
pijn brandt me uiteen. | Half drie. Mijn pijn zit tegenover mij. | We
praten niet. We schreeuwen niet. We kijken | elkaar niet eens de kamer
uit. || Zo lig ik maar te wachten in mijn huid. | Vier uur. Ik zie de dode
met mijn naam. | Ik zie een lichaam in de kamer staan. | Sterk is het,
tanig, stoer en jong – | sprekend mijn lichaam toen het alles kon. || Ik
groet het niet. En toch, die vreemde schim | laat mij een kamer met een
meisje zien, | ik lag te wachten bij een open raam | en kreeg die dag een
lichaam met een naam. || Half vijf. Hoe moet ik slapen op een mes? |
Half vijf. Hoe kom ik uit dit lichaam weg?

Contro natura

Per me la natura è un televisore rotto.
Quegli uccelli là intorno: svolazzando da tutte le parti,
ma quella vista non mi dice proprio niente.

Cosí penzolo nel campo come un volgare ciuffo di verdura
o mi trascino attraverso il polder pieno di agorafobia.
Non c'è bordo di foresta per una conversazione brillante,

nessun arbusto o cuculo che dica qualcosa che abbia senso.
Piú tardi russerò come un insetto delicato.
O mi trascineranno fuori da questo vomito verde.

TEGEN DE NATUUR Voor mij is de natuur een kapotte tv. | Die vogels daar:
ze lullen langs me heen | en ook dat vergezicht geeft mij niets mee. || Zo
hang ik als een lomp stuk groente op het land | of schuif vol pleinrees
door de polder heen. | Geen bosrand voor een sprankelend gesprek, ||
geen struik of koekoek die iets zinnigs zegt. | Straks snurk ik als een
fijnbesnaard insect. | O sleep me uit dit groene braaksel weg.

Lutto e rissa

Non ho conosciuto nessuna morte che puzzasse tanto.
Le insipide risse del patrimonio.
La vergogna. Sempre con il panico – comunque intensa –.

Muovendoti lungo i giorni malconco,
spesso e con maggior veemenza dimentichi che vivi, ti
[dimentichi,
pieno di speranza, che alla fine anche tu la dimentichi.

Il denaro: lui trova la via. I mobili no.
E il Natale successivo si celebrerà da solo.
– Ti sei dimenticato di piangere. Non l'ho mai imparato.

Ora davanti a me attraversa la strada,
di continuo vuole stare al mio fianco, attaccandosi
al colletto del mio cappotto, al mio fazzoletto, al mio libro
[di lettura,
e si illumina quando prendo soldi.

ROUW EN RUZIE Ik ken geen dood die zo gestonken heeft. | De gure
ruzies om de erfenis. | De schaamte. Steeds – en hevig ook – paniek. | |
Je drijft gehavend door de dagen heen, | vergeet steeds vaker dat je leeft,
vergeet, | zo hoop je maar, uiteindelijk ook haar. | | Het geld, dat vond
een weg. Haar huisraad niet. | En kerst wordt voortaan maar alleen
gevierd. | – Vergat te treuren. Had het nooit geleerd. | | Nu loopt ze voor
me uit in het verkeer, | wil ze voortdurend met me mee, verschanst | ze
zich in mijn kraag, mijn zakdoek, mijn leesboek, | | gloort ze tevoorschijn
als ik geld zoek.

